

Tétova ének

*Vagyunk a kibillent
búgócsigában,
valaki kívülünk
vidáman játszik,
vagy csak játszadozott
egyszervolt ifjúkorában:
erőit a vad
pörgetésbe adva.
Búgva és rezegve
megindult minden,
felzengtek a
csigák közti szférák,
egymásba vibrált
a nagy játzó
boldog dúdolása,
s a beindult szerkentyűk
sokszólamúsága.
Bach még hallotta a
beindítás kettős versenyét,
s hogy ébren tartva
működik minden,
úgy klappoltak a dolgok,
mint zenei törvényszerűségek,
s azóta is megnyugodva
hallgatjuk Bachot
búgócsigánk embermeleggé lett
belsejében,
s mi is indítunk parányi,
cirpelő búgócsigákat,
remegő kézzel
kapdozunk utánuk,
hogy ütközés, s leállítás
jaj, csak ne legyen,
s Bachot hallgatva
azt képzelegjük,
hogy rólunk zenél,
pedig csak nékünk.
Játszadozunk, dolgozunk*

parányi
csoda-csigabigákkal,
hogy szalad az idő!
panaszoljuk néha,
mert embermeleg
bűgőcsigánkba csak
másodpercmutatót tettek,
míg kívülrünk,
a fémrezgésű éjben
fényévenként mozdul
a nagymutató.

A sötét alapra,
elhajtódó lapra
rásodort fényes kottafejek
fejünk fölött mintha
nékiünk rezegnének,
figyeljük a bűvó
rezgésszámot,
és hallani reméljük
a holnemvolt nagy játészó
boldog dúdolását.
Az előlünk rejtett
nagymutató meg
mindig mintha csak állna,
nem blattol senki
a kottacsillagokból,
mi meg két kézzel,
húsz ujjal csüngünk
a kismutatónkon:
állj meg idő!
Még nincs kész a cirpelő
csodacsigánk,
igazítjuk, fényesítjük,
elfelejtjük, újrakezdjük,
nyomvezetőnk a rászáradt
szídol és a grünspar,
lógó fejjel is tudjuk,
hogy kívülrünk is így van,
bepatinásodtak
a kottacsillagok.